nog niet die groote afmetingen hadden aangenomen van thans. De „Volkenbond" was toen een macht voor het kapitalisme. Het was een instrument van het zegevierende Engelsche en Fransche kapitaal en als zoodanig natuurlijk vijandig aan den proletarischen strijd. De heeren sociaal-democraten bleven dus in hun lijn, wanneer zij den „Volkenbond" steunden. Nu echter is dit instituut een farce geworden, wat den heer Branting niet belet pogingen aan te wenden, deze „Volkenbond" als scheidsrechter in het Fransch-Duitsche conflict te doen optreden. Zooals dat bij de reclame, die deze heeren voor hunne „acties" gewoon zijn te voeren past, heeft ook de heer Branting de wereld kond gedaan, van het „resultaat" van zijn „actie". Hij gebruikte hiertoe een Fransch soc. dem. blad aan welks vertegenwoordiger hij een interview genadiglijk toestond.

En eilacie, wat moeten wij nu ervaren? Wij, die met evenveel spanning de stappen des heeren Branting volgden, als een jonge moeder de eerste passen van haar eerstgeboren spruit. De brave man heeft zijn doel niet mogen bereiken. De volkenbond kon voorloopig niet als scheidsrechter in het conflict optreden. Zonder vrees, zich belachelijk te maken, verklaarde de heer Branting aan een vertegenwoordiger van „La Populaire":

„Particuliere gesprekken met leden van den Volkenbondsraad doen mij besluiten, dat men vurig zou wenschen, dat de Volkenbond zijn goede diensten aanbood in het nieuwe geval. Maar aan den anderen kant gelooft men, dat het oogenblik nog niet gekomen is. Nu de Fransche regeering in volle actie is, zou zijn niet gaarne door bemiddeling van buiten lastig worden gevallen."

Zonder het te willen heeft de heer Branting met deze woorden zoowel het wezen van den „Volkenbond" als het wezen van de taktiek van hem en zijn vrienden duidelijk gedemonstreerd. De „Volkenbond" en de sociaal-democratische partijchefs treden eerst op, als het belang van het agressieve — de wereld tot een woestenij makend — imperialisme dit eischt. De Fransche regeering zou thans niet gaarne „lastig gevallen worden" en de heer Branting, zooals het een goede knecht betaamt, houdt zijn mond en „valt het niet lastig".

De heer Fimmen heeft onlangs in arren moede uitgeroepen: als er één leider is, die werkelijk tegen het militarisme is opgetreden, „dat hij opsta en spreke". De heer Branting heeft dit woord van den heer Fimmen zeker ook gelezen. Hij stond niet alleen op, maar reisde zelfs naar Frankrijk en . . . . zweeg, om het Fransche kapitaal thans geen moeilijkheden in den weg te leggen. Als het Fransche kapitalisme eventueel in slechte conditie zou komen bij haar actie in het Roergebied, dan mag meneer Branting „opstaan en spreken". Dan mag hij er toe bijdragen, dat het Fransche kapitalisme zoo goed mogelijk uit de penarie wordt geholpen. Zoolang het echter nog niet zoover is, kan deze potsenmaker van het kapitalisme zijn mond houden. Zooals het echter meer met clownerie het geval is, zit ook in dit optreden van meneer Branting systeem. Al optredende voor het kapitalisme trachten deze heeren de arbeiders diets te maken, dat zij voor den vrede optreden, daarmede trachtende het proletariaat van revolutionairen strijd af te houden. Dit is het gevaarlijke van „acties" als die van meneer Branting. Als het proletariaat zich wil bevrijden van het ondergaande kapitalisme, zal het in de eerste plaats deze potsenmakers van het kapitaal moeten wegjagen.

S.D.A.P. en Textielbaronnen.

Alle arbeiders van Enschede zullen wel met aandacht gelezen hebben, wat de heeren B. W. ter Kuile en A. Langejan elkaar te zeggen hadden in de „Tubantia" van 27 Dec. en 15 Jan. 23. Wat de „liberale" Textielbaron zei, kwam daarop neer, dat de boel verkeerd zou loopen en **dat de millioenenwinsten door de fabrikanten opgespaard worden, om binnenkort de honderdduizenden werkeloozen van brood te voorzien.**

Voor proletariërs lijkt het belangrijker te weten, wat de S.D.A.P.er Langejan over de toestanden denkt. Nu haalt dit „proletarische" statenlid wel allemaal kapitalistische meeningen aan, maar domheid of . . . . arbeidersverraad is het, deze mooie praatjes zoo maar te onderschrijven. Als de heer Langejan onderschrijft, dat binnen het kapitalisme concurrentie, reclame, enz. kunnen vermeden worden, vergeet hij, wat hij aan het begin van zijn artikel zoo mooi zei: Dat iedereen de ideën van zijn klasse heeft, dat een kapitalist een goed kapitalist een goede kapitalist moet zijn, goede winst moet maken, zijn mede-kapitalisten moet opslokken en zijn mede-arbeiders moet uitbuiten.

Bezuiniging riep natuurlijk zijn statencollega Ter Kuile, bezuiniging in de openbare bedrijven, daar de particuliere bedrijven voor gaan en Langejan wil Godbetert ook bezuiniging, maar in de eerste plaats op leger en vloot. Dat wil dus zeggen, als dat niet kan, dan in de tweede plaats de loonen. Wel een slecht vooruitzicht voor de kiezers!

Maar het wordt nog grappiger! De demagogie, dat wil zeggen, het bewust voorliegen van dezen sociaal-democraat kent geen grenzen. Waarom zegt de man, die de woordvoerders van het kapitalisme zoo aandachtig heeft gelezen, niet eerlijk aan de arbeiders, aan zijn eigen partijgenooten, dat het kapitalisme failliet is, dat iedere ondernemer op zichzelf nog wel een tijdje winst kan maken, dank zij de lamlendigheid der arbeiders en de vriendelijke bemiddeling der vakvereenigingen die loonsverlaging en arbeidstijdverleging gelaten aannemen of ernstig aanprijzen?

Waarom zegt hij niet, dat al die individueele kapitalisten over de heele wereld het kapitalisme als stelsel zelf ondermijnen door steeds meer waren en steeds minder geld en welvaart onder de massa's te brengen? Want daardoor worden de afzetmogelijkheden bij het uur grooter; er komt meer geld in die particuliere geldzakken en dat geld moet weer profijt afwerpen, dus worden overal, vooral in China en Rusland nieuwe ondernemingen gesticht, die op datzelfde oogenblik veranderen in nieuwe doodgravers van het kapitalisme.

En de ontknooping nadert. Voor de proletarische klasse gaat het nu om leven of dood, om de bevrijding van de kapitalistische ketenen strijden wil nu voor den arbeider zeggen: strijden direct tegen het kapitalistische stelsel, dit stelsel willen vernietigen.

Volgens den bijbel zou Christus reeds gezegd hebben: [illegible]

verhongering, die moet zich bewust worden, dat hij tegen het kapitalisme als stelsel is. Want de eenige weg, waar langs het kapitalisme zich een tijdje zal kunnen voortslepen, is die van loonsverlagingen, arbeidstijdverlenging, honger, verdierlijking, massamoord.

Dit besef van Uw positie, arbeiders, en van de positie van de heele menschheid willen wij U geven. Langejan met de S.D.A.P. zullen dat niet doen. De miljoenenpartij der Duitsche sociaal-democraten keurt zelfs in dezen tijd den scherpen klassenstrijd af, omdat haar fundament de „burgerlijke democratie" is. De C.P. en de Derde Internationale zullen het evenmin doen, daar haar leiders slechts in dienst staan van de Russische, kapitalistische staatspolitiek.

Daarom weg met de beroepsleiders. De bevrijding der arbeiders kan alleen het werk der arbeiders zelf zijn. Wij willen de dictatuur, niet van een partij, maar van de heele proletarische klasse, door de Raden.

Omdat wij willen niet de leiding over goedgeloovige, suffe kudden, maar de samenwerking van zelfbewuste, ontwaakte arbeiders.

Het eenheidsfront volmaakt.

Wij ontleenen het volgende aan een verklaring der politieke partijen te Kreuznach (Rijnland):

„Eensgezind en gesloten stellen wij ons achter de Duitsche overheid en haar beambten; zij zullen ons tot iedere hulp en ondersteuning bereid vinden. Wij verklaren bij deze gelegenheid voor de geheele wereld opnieuw, dat wij met onwrikbare trouw vasthouden aan ons Duitsche vaderland. Gewelddaden en bedreigingen jagen ons geen schrik aan, wij blijven standvastig.

(w. g.)

Duitsche-Demokratische-Partij.

Duitsch-Nationale-Volkspartij.

Centrumspartij.

Kommunistische-Partij.

Wij feliciteeren de Duitsche overheid met de hulp en ondersteuning der K.P.D., die, evenals de Duitsch-Nationalen „met onwrikbare trouw vasthoudt aan het Duitsche vaderland". Thans zal de „panslavistische" politiek van Sowjet-Rusland aangevuld worden door een „pangermaansche" der Duitsche K.P.D. (Uit de K.A.Z. no. 9.)

Rusland.

Een aanval op Kemal Pascha.

Het volgende bericht troffen wij aan in het „Handelsblad" van 24 Febr.:

„Naar de „Russ. Press" meldt, keert de te Moskou verschijnende Prawda zich op scherpe wijze tegen Kemal Pascha wegens de vervolging van de Turksche communisten, door de regeering van Angora.

Het blad beschuldigt Kemal van verraad aan de belangen van het Turksche volk en zegt dat Kemal te Lausanne vergeten heeft te bedenken, dat hij de zege over het imperialisme van West-Europa te danken heeft aan den steun vanwege der derde internationale.

Naar de meening der Prawda zullen de gevangen genomen Turksche communisten ter dood worden veroordeeld."

Uit bovenstaand bericht blijkt dat het eenheidsfront tegen het westersche imperialisme, dat Turkije met Rusland gesloten had, niet tot bepaald schitterende resultaten heeft geleid.

De Turksche heeren van Angora volgen, evenals de Moskousche regeerders, een bepaald doel, de versterking van het eigen nationale kapitalisme.

Als deze heeren daarvoor de Russische regeering kunnen gebruiken, doen zij het. Zoodra het niet meer strookt met hun plannen, gaan zij samen met het westersche imperialisme . . . . en knoopen zij hun vroegere bondgenooten op. Het imperialisme kan alleen door proletarische massa's bestreden worden. De Moskou-propaganda, die het voorstelt alsof b. v. de Turken tegen het imperialisme vochten, is demagogie.

Het eerste Schip met Russisch Graan.

Wij ontleenen aan het „Handelsblad" (24 Febr. Avondblad):

Berlijn, 24 Februarij (Eigen Bericht).

„De „Kraznaja Gazeta" meldt dat het eerste stoomschip met Russisch graan „De Commuuist" uit de haven van Petersburg is vertrokken.

Het heeft een lading van 200.000 poed."

*

Terwijl in Rusland millioenenmassa's van honger sterven, dwingen de consequenties van het kapitalisme de Russische regeering graan uit te voeren naar kapitalistische landen. De heer v. Ravesteijn, die op het laatste C.P. congres zeide, dat het kapitalisme in Rusland niet tot dezelfde ellende zou leiden als in andere landen, is wel snel door de feiten weersproken. Uit bovenstaande zien wij, dat het kapitalisme Rusland in dezelfde toestand brengt waarin het thans de geheele wereld dreigt te brengen: de barbaarschheid.

Faillissementen in Nederland.

Volgens mededeelingen van het handelsinformatiebureau van Van der Graaf en Co's Bureaux voor den Handel zijn over de afgeloopen week, eindigend 23 Februarij in Nederland uitgesproken 71 faillissementen tegen 48 in dezelfde week van het vorige jaar.

Van 1 Jan. tot en met 23 Febr. 1923 656 faillissementen [illegible]

UIT DE PARTIJ.

Zwolle.

Op Woensdag 28. 2. 23. heeft onze afd. een openbare vergadering belegd in gebouw „Patria" te Zwolle met als spreker pgn. K. van Amsterdam over het onderwerp: „De bezetting van het Ruhrgebied". Tevens diende deze verg. om de Zwolsche arbeiders met het streven van onze Partij in kennis te stellen.

De verg. was, behalve door de afd. leden en een viertal rechercheurs, door een kleine twintig arbeiders bezocht, die het heldere betoog van den spreker met aandacht volgden.

Er was aan het eind debat van een kommunist, die den persoon van Cachin, en van een S.D.A.P.er, die den persoon van Fimmen te kort gedaan achtten. De laatste meende bovendien, dat, hoewel hij allen lof had voor den uitmuntenden, gedocumenteerde uiteenzetting van den spreker de reformistische wijze van handelen van de S.D.A.P., gezien de bewustheid van de massa nog zoo gek niet was.

Korper verwees den kommunist naar de woorden, door Cachin gebezigd tegenover een Fransch persbureau, terwijl de woordvoerder der S.D.A.P., de partij, die zelve, door haar reformistische opzet in de eerste plaats oorzaak is van de onbewustheid der massa, herinnerd werd aan Fimmens woorden tegen de Fransche arbeiders en aan Troelstra's verzoek aan' hem, maar eens rust te gaan nemen.

Ten slotte betoogde spreker de noodzakelijkheid van onze strijdwijze, om zoo spoedig mogelijk de diktatuur van het proletariaat te vestigen, omdat er anders geen ontkomen is aan de barbaarschheid, die het kapitalisme ons brengen moet.

Rotterdam.

Verantwoording steun K.A.Z.

P. L.: Fl. 0.50, A. J. B.: Fl. 0.50, v. d. W.: Fl. 1.—, C. W.: Fl. 2.—, P. B.: Fl. 0.25, L. B.: Fl. 1.—, G. d. V.: Fl. 0.50, A. D. V.: Fl. 0.50, M. d. V.: Fl. 0.35, N. N.: Fl. 0.10, C. v. V.: Fl. 0.25, P. V.: Fl. 0.25, W. W.: Fl. 0.25, Th. V.: Fl. 0.25, A. T. P.: Fl. 0.10, v. d. H.: Fl. 0.25, N. N.: Fl. 0.10, G.: Fl. 0.15, G. d. O.: Fl. 0.10, A. B.: Fl. 0.25, H.: Fl. 0.25, M. L. d. V.: Fl. 0.25, N. N.: Fl. 0.10, J. R. G.: Fl. 3.—, G. L.: Fl. 2.50, S. L.: Fl. 2.50, A. V.: Fl. 0.15, J. V.: Fl. 0.50, J. W.: Fl. 0.10, J. A. B.: Fl. 0.25, A. J. B.: Fl. 0.10, d. R.: Fl. 0.15, W. P.: Fl. 0.25, J. F. v. N.: Fl. 2.50, D. R.: Fl. 1.—, N. A.: Fl. 0.10. Totaal Fl. 22.20.

Vrijdag 9 maart hadden wij een goed geslaagde cursusvergadering over het onderwerp „Klassemoraal" met pgn. R. als spreker.

We hebben voortaan aan onze kraam op de markt ook een keur van Duitsche brochures.

Dinsdag 13 Maart belegde de Fed. van Transp. arb. een vergadering met Bouwman over het Ruhrgebied. Onzerzijds werd gedebatteerd.

Het uitvoerig verslag, dat wij van deze vergadering ontvingen, kan door gebrek aan ruimte niet opgenomen worden.

De Red. verzoekt de afdeelingen steeds korte berichten over alles, wat, het afdeelingsleven betreffende, voor publikatie in aanmerking komt, ter opname in deze rubriek toe te zenden.

Wie zich wil abonneeren op de

K.A.Z. en de **Kampfruf**

wende zich tot

P. Coerman

Josef-Jsraelslaan 16, Bussum

Geld! Geld!

Wilt ge de uitgave onzer krant verzekeren, zorgt dan voor snelle doorvoering van de op het congres genomen besluitenen zorgt voor de bijdragen aan het garantiefonds.

Er is dringend Geld noodig!!

1e Jaargang — MEI 1923 — No. 26

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland

(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN

REDACTIE: Beukelsdyk 139, 3e étage links, Rotterdam
ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106huis Amsterdam

Abonnementsprijs f 1.50 per halfjaar
Losse Nummers . . . . . 5 Cent

Meigedachten.

Op het jonge groen schittert de zon. De frissche lentelucht is zacht blauw. De donkere aarde heeft nieuwen dadendrang. Het is of heel de natuur wacht op het oogenblik, dat zij met een sprong in bloei staan zal. Bijna plotseling is het groen te voorschijn gekomen. Even plotseling zullen de velden met een veelkleurig kleed van bloemen bedekt zijn. De doodsche kaalheid heeft overal plaats gemaakt voor nieuw leven. Frissche sappen stuwen door alle aderen. Jong bloed klopt in alle polsen. Heel de wereld suggereert slechts één gedachte, één woord: Vernieuwing! Vernieuwing! Vernieuwing!

Dat deze lente komen zou wisten we. Wie twijfelde er niet aan, zelfs in de diepste ellende van kou, kommer en zorg?

De lente komt telken jare met onafwendbare zekerheid. Uit de dood herrijst het nieuwe leven.

Is er schooner zekerheid, is er rijker bron van veerkracht mogelijk?

't Is waar, de arbeidersbeweging is als een kerkhof. Overal graven van groote dooden. Overal monumenten ter verheerlijking van verleden gedachten, van daden, die noodig waren.

Zeer schoon, dat is niet te ontkennen.

Voor een museum begeerenswaard. Voor een historikus interessant.

Maar voor ons, die de lente in ons bloed voelen, te stil en te somber.

Bijna angstwekkend.

Alsof dan nooit de vernieuwing komt?

Maar komen zal ze. Wij weten het. En daarom gaan wij in rustige kracht voorwaarts. Al zijn we met weinigen.

Elken dag brengt de lente der vernieuwing nader.

De monumenten van het verleden rieken te sterk naar den dood. Een levend mensch kan het in deze atmosfeer niet lang uithouden.

De vernieuwing komt. Zij komt met den grooten strijd. We willen de wegbereiders zijn, de herauten.

Onze stem is als die van den roepende in de woestijn: „Maak de paden recht!"

En in onzen stem is de klank der overtuiging, der zekerheid.

De arbeiders zullen, wijl ze strijden moeten, en dat met de oude middelen niet kunnen, de nieuwe vormen maken.

Wat zou een zwaar geharnast ridder op een modern slagveld kunnen doen?

Zoo'n ridder is heel interessant, maar niemand zal zoo dom zijn een modern soldaat te harnassen als een ridder. Dat zou dwaas zijn. Zoo gauw hij strijden ging, zou hij merken, dat zijn harnas hem hinderde, belemmerde. Hij zou het wegwerpen.

Zoo zullen de arbeiders doen.

Zoodra zij strijden gaan.

Voorloopig zullen zij zich nog tevreden stellen met doode vormen.

Hun Meidemonstraties zijn „historische optochten".

De schimmen uit het verleden schuifelen door de straten.

Het groen, de bloemen, de roode vlaggen, de schetterende muziek, het is alles de monteering van een bonten, een wat luidruchtigen droom.

Het is geen leven, geen werkelijkheid.

Er ligt over dit alles een zware melancholie.

Het is benauwend.

Wij zijn de kloppers aan de deur . . . . „Wordt wakker!!!! Verdroomt niet langer uw tijd!"

De wereld wentelt zich in haar doodsstrijd. Gij merkt het niet, want gij slaapt.

Het wereldhuis brandt. Gij merkt het niet, want ge glimlacht om de schoone droombeelden, die ge najaagt.

Wordt wakker!! Verjaagd de illusies!!
Staat op in nieuwe kracht!!
Gort u ten strijd!!!
Heeft het bloed van Liebknecht, van Rosa Luxemburg, van de vele namenloozen voor niets gevloeid????
Hoort ge niet hun manende stemmen??
Gort u ten strijd!!
Verbreekt de belemmerende banden!
Sluit u aaneen in nieuwe organisaties!
Strijdt alleen den strijd om den macht!
Aan u de wereld, arbeiders!!
Aan u de toekomst!!

Ons buitengewoon congres.

De situatie in de partij.

Het P.B. der K.A.P.N. heeft het noodig geoordeeld in het begin der volgende maand een buitengewoon congres bijeen te roepen met als eenig punt op de agenda: „De situatie in de partij."

Wij kunnen ons de behoefte aan een bijeenkomst volkomen begrijpen en gaan dan ook met den gedachtengang van het P.B. volkomen accoord.

Wat toch is het geval?

De K.A.P. in Holland heeft zich op een oogenblik, dat de maat der schandelijkheden in de Kommunistische partij overliep, spontaan gevormd met het doel, te midden van de verwarring en beginselloosheid, die overal heerschte, het vaandel van den revolutionairen klassenstrijd hoog te houden.

Maar het oogenblik van haar ontstaan was tevens een moment, waarop het voor allen zichtbaar was, dat midden in de revolutionaire periode, waarin wij leven, een tijdelijke teruggang der revolutionaire hoogconjunctuur een niet te loochenen feit was. En hoewel we niet kunnen profeteeren, wat de dag van morgen brengen kan en hoewel we niet weten, wat uit de heksenketel, die Midden-Europa is, te voorschijn treden zal, moeten we constateeren, dat, naar den uiterlijken aanblik te oordeelen, nog altijd deze teruggang van den revolutionairen klassenstrijd merkbaar is en nog immer de algemeene richting, waarin zich de arbeidersorganisaties bewegen, naar rechts gaat. Om kort te zijn: de arbeidersbeweging vertoont het beeld van een vluchtend leger. Gevoelloosheid, onverschilligheid en schuwheid voor den strijd hebben zich van de arbeiders meester gemaakt.

Nu is het voor den kenner van de geschiedenis der arbeidersbeweging een bekend feit, dat steeds, als de beweging terugloopt, in alle revolutionaire organisaties de brandende vraag naar voren komt: Hoe moet in deze moeilijke omstandigheden de taktiek zijn? Hoe zullen we tegenover de massa treden? Welke parolen, welke leuzen zullen we aanheffen?

De meeningen loopen dan immer in twee hoofdrichtingen uiteen.

De eene groep, Gorter wees er reeds op in zijn brochure over „De klassenstrijdorganisatie van het Proletariaat", zal zeggen: Als wij in dezen tijd van teruggang de massa niet willen verliezen, als we niet volledig geïsoleerd willen worden, zoo zelfs, dat het ons onmogelijk wordt, een krant uit te geven, of als organisatie te blijven bestaan, dan moeten we, daar toch de massa voor het groote ongevoelig is, tegemoetkomen aan haar mentaliteit, we moeten haar eischen tot de onze maken, de radicaalsten ervan op den voorgrond schuiven en zoodoende het contact met de massa levendig houden. Anderen evenwel verklaren dit isolement verre te verkiezen boven de opportunistische taktiek van aanpassing, in de meening, dat in dit isolement de kracht opgesloten ligt, die noodig is, om het revolutionaire beginsel rein en zuiver te bewaren.

Is het zoo niet steeds gegaan? Heeft zich de K.A.P.D. zoo niet van de K.P.D. (Spartacusbond) losgemaakt? En heeft zich aan de andere zijde de Communistische Partij niet overal aan de massa zoeken aan te passen? Wat zijn van deze taktiek de gevolgen geweest? Leeren ons het verloop der Russische revolutie en van de later ondernomen acties daaromtrent niet genoeg? Is het niet evenzoo gegaan in de K.A.P.D. zelve, toen ze uiteenging in een Berlijnsche en een Essensche richting? Afgezien van alle persoonlijk getwist moet toch erkend worden, dat het de Berlijnsche richting is, die door „practische arbeid" aan het proletariaat bewijzen wil, een betere organisatie te zijn, dan al de bestaande en dat de Essensche richting gewaarschuwd heeft voor de gevolgen van deze taktiek.

Zullen we nu in onze partij hetzelfde moeten beleven? Daartegen zullen we ons toch teweer stellen, partijgenooten? De ervaringen, die onze broederpartij heeft opgedaan, moeten toch voor ons ook genoeg zijn. Of moeten we noodzakelijk in dit opzicht onze eigen ervaringen hebben? We hebben toch daarom de theorie, om ons de ervaringen van anderen eigen te maken en ons het leed en de moeilijkheden te besparen, die we zouden moeten dragen, als we niet acht slaan op wat er uit de ervaringen van anderen is te leeren.

Ziet naar Duitschland en oordeelt zelf.

Wij hebben ons te zamen gesteld op de basis, aangegeven door de thesen, zooals die op ons Utrechtsche thesencongres zijn aangenomen. Wij spraken ons voor de principieele zuiverheid uit. We willen onze moeizaam opgebouwde organisatie niet overleveren aan menschen, die ons in het reformistische kamp terugvoeren.

Is dat niet zoo, partijgenooten?

En hebben we aan de andere zijde niet genoeg van de onmacht, waarin de anarchistische en syndicalistische ideen de arbeidersklasse houden.

Zijn wij niet overtuigd, dat we slechts een factor van beteekenis kunnen worden, als we een sterke organisatie hebben, die naar binnen en naar buiten als werkelijke eenheid weet op te treden? Is daarvoor niet noodig, discipline, gehoorzaamheid aan de gezamenlijk genomen besluiten, onderling vertrouwen, om kort te gaan, een sterke gecentraliseerde, aan de radengedachte aangepaste organisatie?

Wij zijn toch alle van deze overtuiging, partijgenooten?

Het is wellicht waar, dat het K.A.P.-beginsel niet in zijn vollen omvang aan ieder van ons duidelijk was, toen wij te zamen de K.A.P. oprichtten. Het is wellicht waar, dat andere, op zichzelf belangrijke factoren hebben medegewerkt. Maar we moeten toch inzien, dat ten slot te uit de troebele oplossing van meeningen, de partij, de K.A.P. zich als een zuivere eenheid kristaliseeren moet.

Of zijn we van meening, dat we het hoofd in de schoot moeten leggen en door het onderlinge gekrakeel de vruchtbare samenwerking en activiteit onmogelijk moeten maken?

Neen immers, partijgenooten, dat zijn we niet!

Het komende congres heeft de plicht te brengen, en thans voor goed de eensgezindheid en de kracht, die in den tijd van nu noodzakelijk is.

Leve de K.A.P.! Leve de Kommunistische Arbeiders-Internationale!

Het bloedbad in Essen.

Dr. Thalheimer, de theoretikus der Kommunistische partij van Duitschland, schrijft in de „Rote Fahne", dat de dooden, die in Essen gevallen zijn, op rekening van het Fransche imperialisme gesteld moeten worden.

De „Tribune" kletst in gedweeë onderworpenheid op dezelfde wijze.

Maar toch hebben ze het nog niet scherp en duidelijk genoeg gezegd, naar den zin der hooge Moskousche dresseurs.

In de „Rote Fahne" van Vrijdag 6 April lezen we:

„Door het politieke bureau van de Centrale der Kommunistische Partij in Duitschland (dat onder direkte leiding van Moskou staat. Red.) wordt ons (nl. aan de Red. der Rote Fahne) geschreven: In No. 77 van 3 April (van de Rote Fahne) neemt de redaktie (van de Rote Fahne) stelling inzake het **Essener bloedbad** op een wijze, die tot een misvatting aanleiding kan geven, dat deze houding niet in overeenstemming zou zijn met de politieke richtlijnen der partij. In plaats van deze schaamtelooze provokatie der Franschen geheel en al als provokatie van de Fransche bezettingsautoriteiten te brandmerken en al de Duitsche arbeiders tot een eensgezind protest en, zoo mogelijk, tot een gemeenschappelijken afweerstrijd tegen den Franschen aanval op te roepen, onderzoekt de Rote Fahne slechts de schuldvraag."

En verder:

„Onze kameraden in het Ruhrgebied hebben goed gedaan, dat zij het initiatief hebben genomen tot het proklameeren van een 24-urige proteststaking tegen deze provokatie van het roofzuchtige Fransche imperialisme. De strijd tegen Poincaré aan de Ruhr moet met alle scherpte gevoerd worden."

En nu de feiten!

Een arbeider uit Essen schrijft ons het volgende:

„Gisteren hebben de Franschen in Essen een „verschrikkelijk bloedbad aangericht". Zoo zal het wel morgen in alle burgerlijke bladen staan. De waarheid is het volgende.

Een troep Franschen drong in de autogarages der fabrieken van Krupp om auto's in beslag te nemen. Alle sirenen (stoomfluiten) werden in werking gezet. Alle arbeiders verlieten de fabriek, ze plaatsten zich voor de autogarages in dreigende houding, terwijl andere met Duivelsche bedoelingen een nooddeur van de garage onder stoom zetten. In deze situatie wierp men met hamers en alles wat voor de hand lag op de soldaten. Toen deze zagen, wat hen bedreigde, schoten zij natuurlijk in de massa. Wat niet getroffen bleef liggen, stoof uit elkaar en zoo maakten zich de soldaten vrij baan. Een Fransche auto, die toevallig in de straat door de menschenmassa passeerde, werd herkend. Er waren personen in burger in. De auto werd omver geworpen, vernield en verbrand. De inzittenden werden vermoord. Een nationale daad, die natuurlijk repraailles tengevolge zalhebben."

Tot zoover deze arbeider uit Essen.

We willen er op wijzen, dat dit bloedbad dus even goed door de Duitsche als door de Fransche kapitalisten is geprovoceerd. Als de stoomfluiten in het bedrijf weerklinken, dan beteekent dit, zooals ieder weet het signaal voor groot gevaar. De arbeiders moeten dan het bedrijf verlaten.

Wij vragen:

Als de Fransche kapitalisten van de Duitsche kapitalisten auto's stelen, beteekent dit dan voor de Duitsche arbeiders in het bedrijf levensgevaar??

Moeten deze zich dan in dreigende houding voor de garages van Krupp opstellen, om het privaateigendom van Krupp te verdedigen???

En moet dan een zich noemende „revolutionaire“ partij oproepen tot de eensgezinde algemeene 24-urige werkstaking???

De zweep van de kapitalistische Moskousche internationale klapt. De proletariers zitten in nationalistischen waan bevangen op en geven pootjes.

De provokateurs zijn tenslotte de Moskou „Kommunisten“.

Frankfort.

In Frankfort zijn de bona-fide revolutionairen van de Kommunistische Internationale op den 18 Maart bijeengeweest om een waardig pendant te leveren voor de konferentie in den Haag, die nog niet lang geleden door het I.V.V. bijeengeroepen is.

Het is, wat je noemt, een bij elkaar behoorend „stel“. En evenals bij de ordinaire schilderijtjes voor den werkman, die een erbarmelijk slecht geteekende „zomer“ en „winter“. of een „afscheid“ en „thuiskomst“ voorstellen, zoo heeft men ook hier een uiterlijke tegenstelling en een innerlijke inferioriteit, die in alle opzichten herinnert aan de „kunststukken“, waarmee het proletariaat tevreden is.

In tegenstelling tot het Haagsche „Vredeskongres“ noemde Losowsky de Frankforter bijeenkomst een „Strijdkongres“. We zien, voor het gepaste onderschrift is gezorgd. Naar den naam te oordeelen is er een groote tegenstelling tusschen deze beide kongressen. We zullen hebben na te gaan, in hoevere dit onderschrift de qualiteiten van dit kongres juist beoordeelde. Het sociaal-demokratische blad „Frankfurter Volksstimme“ heeft spottend gesproken van een „Oorlogskongres“. De tegenstelling is door deze benaming nog treffender. Losowsky heeft dit woord overgenomen, maar het snel aangevuld. Zeker, het kongres wilde den klassenoorlog. Zoo gezien kon hij de benaming aanvaarden.

Maar niet alleen in de benaming is tegenstelling, ook in de wijze, waarop beide kongressen tot stand gekomen zijn.

Werd het „Vredeskongres“ bijeen geroepen door de hooge bonzen van het I.V.V., het „Oorlogskongres“ is, zooals in „revolutionaire“ organisaties past, van onder op georganiseerd. Het initiatief ging uit van de wettelijke bedrijfsraden van Rijnland-Westfalen. Het balletje werd opgevangen door het Rijkschbestuur dezer wettelijke raden, vervolgens door de Kommunistische partijen van Duitschland en Frankrijk, om ten slotte dankbare erkenning en ondersteuning te vinden bij het Exekutief-Komite der Kommunistische Internationale en der Roode Vakvereenigingsinternationale, in hoogst eigen hoogheid. Ze waren werkelijk verrast over de pit en het initiatief, die er in de revolutionairen á la Moskou zit. En ze haasten zich, om zich met een oproep tot alle „eerlijke elementen“ te wenden, ten einde die op te wekken tot den strijd tegen het gevaar van een nieuwen oorlog.

Nu is het niet prettig, dat er menschen rondloopen, die over voldoende gezond verstand beschikken om te kunnen vaststellen, dat hier van een kommunistische „mache“ sprake is, d.w.z., dat deze ensceneering toch werkelijk ook van boven af gekomen is, dat de mannetjes, die zoogenaamd het initiatief genomen hebben stroomannetjes zijn, dat de heele zaak dus niets anders is dan een groote opgezette propaganda en dat het niets te maken heeft met een werkelijke bedreiging. Als de arbeiders dat zouden doorzien, was de aantrekkelijkheid van het mooie spel verdwenen.

De „Frankfurter Zeitung“, een burgerlijk blad, dat zoo'n verachtelijk oordeel uitsprak, heeft dit, volgens de „Rote Fahne“ dan ook alleen gedaan om de verschrikte bourgeoisie gerust te stellen en te zorgen, dat deze de kop weer koel zou hebben tegen den tijd, dat het er op aan kwam, den „klassenoorlog“ met de Kommunistische Internationale te beginnen.

We moeten echter vaststellen, dat we het ditmaal met het oordeel der Frankfurter Zeitung eens zouden kunnen zijn, voor zoo ver dit orgaan in de Frankfurter Konferentie een Kommunistische „Mache“ ziet. En we zijn het niet eens met Losowsky, die zijn dicipelen wijs wil maken, dat deze vertooning aan de bourgeoisie den schrik om het hart deed slaan. We kunnen ons wel begrijpen, dat de Moskouers aan deze fiktie behoefte hebben. Alweer om de tegenstelling tot het Haagsche „Vredeskongres“. Maar we gelooven niet, dat de deelnemers aan de konferentie deze beweringen ernstig nemen.

In hoofdzaak was dit kongres een poging om de kapitulatie voor de bourgeoisie en voor haar knechten, de sociaaldemokraten, te bemantelen onder de leuzen van „eenheidsfront“ en „arbeidersregeering“.

Losowsky, de sekretaris der Roode Vakvereenigings Internationale, voerde op dit kongres het hoogste woord. De anderen waren slechts bijfiguren, paarden, die op het klappen van de zweep van den dresseur van stal liepen en hun kunststukken vertoonden. Losowsky gaf de richting aan waarin de anderen te gaan hadden. Losowsky zeide het duidelijk, zonder ruimte voor eenige twijfel over te laten als volgt:

„Wij verlangen ook op dit oogenblik **niet,** dat de breede sociaal-demokratische arbeidersmassa en de arbeiders, die nog niet achter ons staan zich vereenigen op de basis van de diktatuur van het proletariaat.

Wij verlangen slechts één ding, nl. dat een eenheidsfront gevormd wordt op de basis van de eischen der sociaaldemokratische organisaties zelf.“ (Wij onderstrepen. Red.)

Wie een nog duidelijker overgave en onderwerping aan de sociaal-demokratie, een nog duidelijker verloochening van eigen beginsel, terwille van het succes, om opportune redenen, wil voorgelegd zien, is toch wel wat veeleischend.

Wij vragen aan de revolutionaire arbeiders (en ditmaal schrijven we het woord niet tusschen haakjes), die nog in de Kommunistische partij een organisatie denken te zien, die iets voor de vrijmaking der arbeidersklasse kan doen, wij vragen zulke arbeiders: Wilt ge dit werkelijk?

Wilt ge voor de sociaal-demokratische „eischen“ „strijden“?

Wilt ge hetzelfde wat de breede sociaal-demokratische massa wil?

En wilt ge het op dezelfde wijze bereiken?

Want het één sluit het ander in.

Als de breede soc.-dem. massa en de arbeiders, die daar nog niet eens aan toe zijn, als deze massa zijn „eigen eischen“, die uit lakschheid en gebrek aan inzicht eenerzijds en uit demagogie anderzijds ontstaan zijn, niet behoeft prijs te geven, als gij deze „eischen“ overneemt en ervoor wil gaan „strijden“, denkt ge dan, dat deze breede massa afstand zal doen van haar opvatting van „strijd“?

Gelooft gij in ernst door de prijsgeving uwer eigen revolutionaire overtuiging, door de verloochening van uw persoonlijkheid, door uw opgaan of te niet gaan in de massa, deze massa uit zijn lauwe energieloosheid op te kunnen wekken?

Ziet ge niet, dat het uw leiders, uit vrees voor de revolutie, om het succes te doen is, uw strijdbaarheid te breken en uw uithoudingsvermogen uit te putten door u te doen stormloopen tegen misleidend opgestelde, looze doelpunten, terwijl uw klassevijand veilig, vanuit zijn sterke burcht, u beschiet en — wijl zelf niet aangevallen, des te gemakkelijker verslaat.

Maar erger nog, ziet ge niet, dat uw leiders met hun leuze van een arbeidersregeering zich aanbieden aan de bourgeoisie om voor haar te handelen, om voor haar uit te voeren, wat in het levensbelang der bourgeoisie is, op een oogenblik, dat zij het door den ernst der situatie zelf niet goedschiks doen kan, zonder uw toorn te ontketenen en u te maken tot de allesvernielende kracht, die haar als klasse niet alleen bedreigt, maar wegvaagt om de diktatuur van het proletariaat te vestigen.

De arbeidersregeering zal dan pas optreden, als de bourgeoisie haar gebruiken kan en zij zal werk doen, niet voor u, maar voor de bourgeoisie.

Wilt ge een bewijs? Uw leiders bieden zich aan met de volgende woorden:

„**Ja, opbouw der verwoeste gebieden,** doch niet op kosten der arbeiders, maar op kosten der heerschende klasse. 10 millioen arbeiders hebben **met hun bloed betaald.** Nu moeten deze roovers **met goud betalen.** Met bloed zullen ze **later** betalen.“ (Wij onderstrepen. Red.)

Uit dit gebral, dat we weer ontleenen aan de rede van Losowsky, moet geslechts eenvoudig opvisschen, wat gezegd wordt, nl.:

1e. Opbouw der verwoeste gebieden, d. w. z. betaling van de door Frankrijk geeischte vergoedingssommen.

2e. Betaling door de heerschende klasse, d. w. z. door middel van het ingewikkelde **financiesysteem,** dat door de kapitalisten volledig beheerscht wordt, **toch door de proletarische klasse.**

3e. Later zullen ze (d. w. z. de kapitalisten.) met bloed betalen.

Afgezien van de bloederigheid, die Losowsky voor de dikdoenerij noodig had, beteekent dit, dat de revolutie, de definitieve afrekening met de bourgeoisie, uitgesteld wordt tot St-Juttemis.

We zouden nog meer fraais uit deze redevoering kunnen citeeren, maar we laten het er bij.

We dienen evenwel vast te stellen, dat dit kongres niet is, het begin van de „laatste beslissende fase“ van den klassenstrijd en zelfs niet eens een „stap vooruit“, zooals Losowsky beweert.

Het was een partijkongres der K.P.D. heimelijk geinspireerd door Moskou, met wat buitenlandsche partijgenooten als ornament en eem paar „zu haben“ S.P.D.ers als attraktienummer vanwege het „eenheidsfront“. Dat er onafhankelijken aanwezig waren is geen wonder. Zij zijn onder de twijfelaars de „laatsten der mohikanen“. Zij weten nog steeds niet waar zij hooren. Zij willen overal zijn. Van de 243 afgevaardigden waren er slechts negen van de oude demokratische variatie, „de rest waren kommunisten“ (Rote Fahne) oftewel neo-sociaal-demokraten.

Een poover resultaat na zooveel moeite, na zooveel koehandel, na zooveel vergeefs wachten op een bankje voor den Rijksdag of de geliefde toch niet komen zou.

Zeker, het kongres is een stap vooruit in de richting, waarin de belangen van den Russischen staat de 3e Internationale drijven en het is een stap vooruit voor allen, die nog opklaring over deze schijnkommunisten noodig hebben.

Het hysterisch geschreeuw om eenheidsfront en arbeidersregeering kan de arbeiders ervan overtuigen, wat voor sop ze in de kuip hebben.

En als het waar zou zijn, wat Losowsky verklaarde in een artikel ter voorbereiding van deze klucht, nl. dat de klassenstrijd gewonnen zal worden door diegene, die de sterkste zenuwen blijkt te bezitten, dan vreezen wij, afgezien van de teleurstelling, die een dergelijke dwaze overtuiging zal opleveren, dat zij, die op dit kongres bijeen waren, een te groote zenuwachtige haast aan den dag legden, om de massa's aan zich te onderwerpen, dan dat zij die massa's door hun „leiding“ den overwinning zouden kunnen bezorgen.

Tegenover de kontra-revolutionaire opbouwleuzen der Moskoukommunisten stellen wij de leuzen: Afbraak van de oude vermolmde politieke partijen en van de verrotte vakbeweging!

Samenvatting van de klaarste revolutionaire arbeiders in de K.A.P. en van de gansche revolutionaire arbeidersklasse in de revolutionaire bedrijfsorganisatie.

Naar de sociale revolutie!!

Naar de diktatuur van het proletariaat!!

De Kommunistische-Arbeiders-Internationale.

Bij de oprichting van de K.A.I., welker program de voorwaarden voor de overwinning van het proletariaat inhoudt, is het noodzakelijk, den revolutionairen strijd van het proletariaat, die door de Russische en de Duitsche revolutie in een geheel ander nieuw licht komt te staan als tot nog toe, duidelijk uit een te zetten.

Wij kunnen dit niet beter doen, dan daardoor, dat wij de krachten onzer tegenstanders, de tegenstanders der revolutie, en die van het proletariaat zelf, in dit licht toonen.

Door deze krachten tegenover elkaar te stellen zal de waarheid van het program en dus ook de noodzakelijkheid der K.A.I. helder te voorschijn treden.

1

De vijanden der wereldrevolutie.

Rusland.

De eigenlijke landen der proletarische revolutie zijn Engeland, Duitschland en een deel van het Oosten der Vereenigde-Staten. Deze landen zijn waarlijk proletarisch. De geschiedenis heeft echter, evenals vroeger in de Commune van Parijs, ook thans de revolutie laten uitbreken in een ander land: Rusland.

En evenals toen in Frankrijk is de Russische revolutie een demonstratie geworden, hoe ze in proletarische landen niet gemaakt worden moet.

In slechts enkele, doch zeer belangrijke trekken, (ook geheel zoo als de commune) een voorbeeld voor de proletarische revolutie in Engeland, Duitschland, de Vereenigde-Staten (en de andere landen, die, tengevolge daarvan, de revolutie maken zullen.), is zij in de meeste opzichten een burgerlijk-demokratische, d. w. z. slechts een kapitalistische revolutie geweest.

De Russische revolutie is juist door dit **dubbele karakter** — gedeeltelijk proletarische, gedeeltelijk demokratisch-kapitalistische revolutie — een enorme nieuwe bron van licht voor het proletariaat der wereld geworden. Gedeeltelijk, voorzoover ze proletarisch was, toont ze het wereldproletariaat den weg tot de overwinning. Gedeeltelijk, voorzoover ze demokratisch-kapitalistisch is, toont ze het wereldproletariaat nieuwe reusachtige tegenstanders. Want het grootste deel der wereld bevindt zich in een toestand, waarin Rusland verkeert. In dit grootste deel der wereld, dus, in bijna geheel Azië, om van Zuid-Amerika, deelen van Middel en Noord-Amerika en Afrika te zwijgen, leeft een opkomend proletariaat tusschen boeren. De revolutie dreigt op vele plaatsen. Aan deze revolutie zullen arbeiders en boeren deelnemen.

De Russische revolutie in het midden, ook geographisch, tusschen Oost-Amerika en West- en Middel-Europa eenerzijds en Azië anderzijds, straalt haar licht naar beide zijden uit.

Naar het Westen toont zij, voor een klein, maar hoogst belangrijk deel, het proletariaat, hoe de proletarische revolutie gemaakt moet worden.

Naar het Oosten toont zij de daar opkomende, zich bevrijdende en tot het kapitalisme overgaan willende agrarische volken, hoe zij dit met de hulp en door het bedriegen van de arbeiders doen, hoe zij haar burgerlijke of boerschkapitalistische revolutie met behulp en door het bedriegen van haar proletariaat uitvoeren kunnen.

Een zonderlinge rol van Lenin en zijn kameraden. Eenerzijds wijzen zij het wereldproletariaat den weg naar het kommunisme. Anderzijds helpen zij het wereldkapitaal in Rusland en Azië (om van de overige boerenwereld te zwijgen.) op de beenen. Wij onzerzijds zullen ons toch steeds nog liever aan het werkelijke kommunisme der Engelsche, Duitsche en Noord-Amerikaansche arbeiders houden.

Bij de uiteenzetting van den strijd en van de voorwaarden der overwinning van de Kommunistische-Arbeiders-Internationale moeten wij, door het dubbele licht, dat de Russische revolutie over de wereldrevolutie uitgiet, steeds van haar uitgaan.

Hoe meer van haar langzamerhand bekend wordt, des te duidelijker zullen wij den strijd der Kommunistische-Arbeiders-Internationale begrijpen.

Wij zullen beginnen met de verklaring van het dubbele karakter der Russische revolutie — nu in bijzonderheden.

Vroeger deden wij het reeds in 't algemeen.

Daaruit zullen we dan de kracht van onze nieuwe tegenstanders in Rusland, Azië, enz. afleiden, om daarna de verbinding van dit opkomende kapitalisme in Rusland, Azië, enz., met het om zijn leven tegen den ondergang strijdende kapitalisme in Europa, te verklaren, en daaruit de juistheid van de beginselen der K.A.I. te bewijzen.

Een zin moet de arbeider bij zijn nadenken over Rusland en zijn revolutie steeds in gedachten vasthouden: De bevolking van Rusland bestond uit 8 procent industrieele proletariers en 80 procent boeren. De proletariers wilden kommunisme, de boeren verdeeling van den grond en privaatbezit.

De proletariers wilden een kommunistische revolutie, de boeren een burgerlijke. Daar de boeren 80 procent der bevolking uitmaakten, de proletariers slechts 8 procent, was de revolutie een overwegend burgerlijke.

De proletariers, als de meest vastbesloten en radikaalste klasse en onder de proletariers de Bolschewiki, als de meest bewuste en vastbesloten organisatie, leidden de revolutie en brachten haar tot overwinning. De boeren onderwierpen zich aan de leiding van het proletariaat slechts onder voorwaarde, dat ze alle tot privaatbezitters zouden gemaakt worden, dat de revolutie dus een grootendeels burgerlijk karakter dragen zou. En de proletariers konden zich hunnerzijds, als ze een ten deele proletarische revolutie wilden doorvoeren, tegen deze voorwaarden niet verzetten. Want zonder de steun van de boeren konden ze in 't geheel geen revolutie maken.

Wij zijn de scherpste tegenstanders en de K.A.P. van alle landen is dit altijd geweest, van de opvatting der Menschewiki, Kautskyanen, Onafhankelijken, Pacifisten, enz., dat de Russen bij de burgerlijke revolutie hadden moeten blijven staan.

Deze opvatting is niet slechts laffe onzin, want dit had de zegepraal van de reaktie, de terugkeer der Monarchie beteekent, maar boven alles staat, dat een proletariaat, als het den weg tot de wereldrevolutie en tot de overwinning ziet, het recht en de plicht heeft, deze te betreden. En de mogelijkheid van de Duitsche en de wereldrevolutie was en is er nog steeds.

De fout der Bolschewiki ligt daarom niet in de demokratisch-burgerlijke maatregelen, die zij door de boeren gedwongen werden en worden te nemen.

De fout ligt in het program en de aktie, die zij het Europeesche en Amerikaansche proletariaat voorschrijven, waarmee zij pogen, den weg naar de proletarische revolutie te versperren en de opbouw van het wereldkapitalisme mogelijk te maken.

Daardoor hebben zij getoont en bewezen, dat de opbouw der Russische burgerlijk-demokratische republiek en niet van het kommunisme hun doel is.

Daardoor hebben zij getoont en bewezen, dat zij de boeren volgen en de boersch-kapitalistische revolutie boven de proletarische stellen.

Daardoor hebben zij getoont en bewezen, dat zij [illegible] langer tot het proletariaat behooren.

De taak der werkeloozen.

Een der geweldigste gevolgen van de huidige doodscrisis van het kapitalisme is de werkeloosheid.

Millioenen en millioenen arbeiders zijn van alle bestaansmiddelen ontbloot en missen de kans, ooit weer een bestaan te verwerven.

Wat moet, met het oog op deze feiten, de taktiek zijn der werkeloozen?

De toestand van het oogenblik is aldus, dat een groot gedeelte der werkeloozen in een of anderen vorm een grooter of kleiner bedrag aan steun ontvangt, meestal door bemiddeling der vakorganisaties. De niet georganiseerden in vele gevallen door armbestuur en dergelijke instellingen „in het algemeen belang“.

De sociaal-democraten en vakvereenigingsleiders wekken de arbeiders op, te zorgen, dat deze uitkeeringen zoo hoog mogelijk zijn.

Het middel is: zorgen dat de „machtsposities“ worden versterkt.

Wij weten, dat „machtposities“ in dien zin moet worden opgevat, dat er voor de leiders vette baantjes moeten worden „veroverd“, door middel van het stembiljet. En de theorie luidt dan, dat, wanneer een genoegzaam aantal der leidersgieren aan zoon baantje is geholpen, of, om in de taal der heeren te blijven spreken: genoeg „machtposities zijn veroverd“, verschillende zegeningen van de meest uitenloopende soort over het proletariaat zullen worden uitgestort, waarvan er ook een is: ruime steun aan werkeloozen.

Men ziet, de theorie verschilt niet zoo heel veel van die, welke ons wil doen gelooven, dat men, enkel door ijverig te bidden en te biechten, tenslotte een eeuwige gelukzaligheid zal deelachtig worden.

Bij beiden is de inspanning, welke van de belanghebbende wordt geeischt, al zeer gering.

En, op den keper beschouwd, wint de theorie van de „machtsposities“ het nog. Een wandeling naar de stembus om de zoo en zooveel tijd en het Walhalla wordt voor u geopend.

Evenmin echter, als ooit een enkele sterveling heeft kunnen vertellen, hoe „zalig“ hij door zijn naarstig bidden tenslotte is geworden, evenmin is er ook maar een arbeider, die kan aantoonen waaruit de zegeningen bestaan, welke, als loon voor het trouw beoefenen van zijn proletarische „kiezersplicht“ hem zijn deelachtig geworden, al heeft die kameraad dan ook, in alle kleurschakeeringen zijn gansche leven lang rood, rooder of roodst gestemd. En het is een treurig bewijs voor de achterlijkheid der gansche arbeidersklasse dat nog steeds het spelletje der „machtposities“ kan worden gespeeld.

„Machtsposities“ zijn er „veroverd“, overal. Het toppunt van „macht“ is bereikt in Duitschland, waar „partijgenoot“ Ebert de opvolger is geworden van den zooveelsten Hohenzollern. In België, Frankrijk, Zweden, ja, waar niet al, zijn de „kameraden“ opgeklommen tot de hoogste ambten.

Maar de arbeiders, het proletariaat?

Wie zou durven beweren, dat zij hierdoor ook maar één stap zijn nader gekomen, tot hunne verheffing? Zijn zij niet, integendeel, uitgemoord en uitgehongerd en geklonken in zwaardere ketenen, dan zij ooit te dragen hadden?

Wat een enorme, vreeselijke leugen is dat toch, die „stembillet“ en „machtsposities“ theorie.

Maar ondanks de honderden feiten, de duizenden teleurstellingen, maakt zij nog opgang.

Diep is het gif ingedrongen in de hoofden der arbeiders. Alle besef van eigen kracht en eigen grootheid schijnt verdwenen.

De leiders! Zij en zij alleen! Zij zullen „het“ doen!

Zij zullen zorgen voor hoogere uitkeeringen, zij zullen medewerken aan een spoedige genezing van de zieke maatschappij, waardoor weer werkgelegenheden worden verschaft.

En de nood van de werkeloozen zal gelenigd zijn.

Zij zullen het kapitalistische Walhalla weer binnentreden.

Wij, revolutionaire communisten weten, dat deze praatjes verderfelijke leugen zijn.

Wij weten, dat voor het kapitalisme nimmer meer een bloeiperiode kan aanbreken.

Dit maatschappelijk stelsel heeft afgedaan. De politieke tegenstellingen in het kapitalisme zijn van een zoo groote scherpte geworden, dat de kapitalistische klasse, als geheel, niet meer kan werken aan het herstel. Zie naar Frankrijk—Duitschland, Engeland—Frankrijk, Amerika—Japan, Engeland—Amerika, zie naar al die staten, die slechts nog ten koste van elkander kunnen blijven bestaan.

Door te trachten, elk voor zich, hun bestaansmogelijkheid als kapitalistische staat te handhaven, vermoorden zij het kapitalisme als stelsel.

Dit heeft afgedaan.

De eerste voorwaarde voor het kapitalisme is winst maken en steeds weer meer winst maken.

Deze voorwaarde is te niet gedaan. Honderden millioenen menschen in Ost- en Midden-Europa hebben geen koopkracht meer, kunnen niet meer koopen. En de, om de winst producerende kapitalist ziet zijn afzetgebied verloren gaan. Vóór den wereldoorlog kon hij nieuwe markten, nieuwe afzetgebieden zoeken in de koloniale rijken. Ook deze mogelijkheid bestaat niet meer. Alles is „afgewerkt“. Zijn verkoopen verminderen, hij heeft niet voldoende werk meer, hij moet zijn arbeiders ontslaan. De koopkracht van deze vermindert hierdoor. En steeds minder kan hij verkoopen. Nieuwe ontslagen volgen en als een olievlek breidt zich de werkeloosheid, breidt zich de crisis uit.

De ondergang van het kapitalisme is daar!

Wij, revolutionaire communisten zien dit. Wij weten, dat het eenige middel voor de arbeidersklasse, om niet door deze crisis ten onder te gaan, is: zelf de productie ter hand nemen, dat beteekent: **de revolutie.**

Wij zien het en propageeren het.

Maakt u los, arbeiders, zeggen wij, van het ondergaande kapitalisme! Breekt met alles, wat u er aan gebonden houdt. Met uw leiders, met uwe organisaties, welke nog slechts dienen, om het bestaan van dat kapitalisme te rekken. **Bouwt u nieuwe organisaties, die u in de revolutie de overwinning zullen bezorgen: de revolutionaire bedrijfsorganisaties!**

Wendt u af van het walgelijke en schadelijke parlementarisme, dat slechts uw leiders ten goede komt, doch u doet voortgaan in den tredmolen van uw slavenbestaan.

Dit zeggen wij, omdat wij hebben het inzicht.

Doch er zijn anderen, die beweren, ook het inzicht te hebben.

Die ook, met den mond, belijden de leer, dat slechts de revolutie de arbeidersklasse kan redden van het lot, met het stervende kapitalisme ten onder te gaan: de parlementscommunisten, de mannen van de derde internationale.

Maar hoe is hunne praktijk?

Juist inzake het werkeloozenvraagstuk komt zoo duidelijk hunne waren aard naar voren.

Alles, wat wij hierboven neerschreven omtrent de houding der sociaal-democraten zullen zij onderschrijven.

Ook zij schreeuwen: weg met de leiders!

Ook zij beweren dat het parlamentarisme u geen hulp kan bieden.

Ook zij zeggen, dat slechts de revolutie u kan redden.

Maar let op hunne daden!

Hunne leiders zijn evenzeer een kliek als die der sociaaldemocraten of die van het Internationaal Vakverbond.

Ook zij hebben onbeperkte macht en wee hem, die hen durft weerstreven. Zonder genade werdt hij uitgedreven. Vraag het slechts de vroegere oppositie in de Nederlandsche C. P. en verneem hunne ervaringen met de leiders dezer partij. Ziet de macht der kopstukken van de Moskou-Internationale. En tracht het verschil op te sporen met de leidersklieken in de 2e internationale of I.V.V.

En wanneer zij u waarschuwen, toch vooral niets van het parlement te verwachten, wijst hen dan op hunne verkiezingscampagne en op de overheerschende rol die het parlementaire werk in hunne organisatie speelt. En vraagt ze, hoe ze er toe komen, zoovele candidaten te stellen voor de regeeringslichamen, wanneer een of twee als „ontmaskeraar“ of „propagandist“ voldoende zouden zijn.

Doch het bedriegelijkst zijn zij, wanneer zij u bezweren, toch alleen van de revolutie heil te verwachten. Want dan blijkt het, dat zij inderdaad deze niet willen en niet kunnen willen.

Omdat zij niet meer zijn, de zuivere vertegenwoordigers der arbeidende klasse, maar de filiaalhouders van Moskou. En Moskou wil een economisch sterk Rusland. En dit kan het niet anders verkrijgen, dan door de hulp der Europeesche en Amerikaansche kapitalisten. Een revolutionair proletariaat in een der Europeesche staten of Amerika zou Rusland, het kapitalistische Rusland van heden, niet zóó kunnen helpen, als de groote financiers dit kunnen.

Daarom zou een revolutie een streep door de rekening der heeren zijn. En de verschillende secties der derde internationale, hier te lande de C.P., zijn dan ook bewust contra-revolutionair.

Wat zij verbergen onder een stroom van kwasi-radicale leuzen. Maar achter het revolutionaire mombakkes komt een grijnzend, van kapitalisme volstrekt niet zoo afkeerig, burgermansgelaat te voorschijn.

Wij zeiden, dat juist ook inzake het werkeloozenvraagstuk, dit zoo duidelijk is aan te toonen.

Onder de hooge bescherming der C.P. en het uitgesproken contra-revolutionaire N.A.S. werden de Werkeloozen Agitatie Comité's, de W.A.C.'s opgericht.

De, het meest naar voren geschoven, en door de C.P. zoo hard mogelijk toegejuichte eisch, welke deze organisaties propageeren is: Productief werk tegen vol loon!

Productief werk! Een revolutionaire eisch bij uitnemendheid!

Productief werk! Productief in dien zin, dat dit werk ten goede komt aan deze maatschappij, aan het kapitalisme. Dus aan de heerschende klasse, de bourgeoisie. Of is iemand zoo naïf, te meenen, dat dit productieve werk, bij wijze van voorschot kan worden verricht op het werk, dat te doen zal zijn, wanneer het proletariaat eenmaal zijn maatschappij zal hebben gegrondvest? Werk, hetgeen thans wordt verricht, is werk voor het instandhouden, voor het wederopbouwen van het kapitaal. Dat is nu eenmaal zoo en daaraan is niets te veranderen. En de geest, die de menschen van deze W.A.C.'s bezielt is over het algemeen dezelfde, als de geest die aanwezig bleek te zijn bij een der plaatselijke bestuurders dezer organisatie, toen hij zeide dat hij, hoe dan ook, werken wilde, want dat hij in staat gesteld wenschte te worden te toonen, dat hij een nuttig lid der maatschappij was.

Kan het plat-burgerlijker? Een nuttig lid der maatschappij! Door voor de broodheeren te werken! Door de slavenketen weer op te vatten. Dit was een bestuurder. Hoe zal het er in de hersens der „gewone“ leden uitzien?

Productief werk tegen vol loon!

Is er misleidender leuze denkbaar? Welke illusies worden hierdoor gekweekt bij de werkeloozen? Moet op deze wijze de meening niet bij hen postvatten, dat er werkelijk in deze maatschappij nog een bestaansmogelijkheid voor hen is? En dat het slechts aan den onwil der heerschende klasse te wijten is, wanneer deze eisch niet in vervulling komt?

Productief werk! Er is geen werk en er zal geen werk meer komen!

Vol loon! De loonen van de werkenden — de werkeloozen van morgen — worden tot op de uiterste grens naar beneden gedrukt, eenvoudig omdat het kapitalisme de loonen **moet** drukken, wil het zijn bestaan nog eenigen tijd mogelijk maken.

En evenzeer als deze eisch het revolutionaire inzicht, het revolutionaire willen bij de arbeiders verstikt, ze tot doodgewone reformisten maakt, evenzeer is dat het geval met de „strijdmiddelen“ der W.A.C.'s.

De revolutionaire wil van het proletariaat kan niet worden opgewekt, door het uit bedelen te sturen met bussen, noch door het te laten deelnemen aan een „congres“ waar brood en kaas worden rondgedeeld en grollen verkocht.

Daar is iets anders voor noodig.

Daar is voor noodig het bijbrengen van het juiste inzicht in de werkelijkheid. De werkelijkheid, die is, dat wij absoluut geen eischen meer aan het kapitalisme te stellen hebben, omdat dit ze niet **kan** inwilligen.

De werkelijkheid, die leert, dat de arbeiders zich moeten opmaken om op de snelste en grondigste wijze de productie zelf ter hand te nemen.

Dat alleen, alléén van de revolutie voor hen redding mogelijk is.

Dat de dictatuur van het proletariaat moet gegrondvest worden, wil de gansche arbeidersklasse niet met het kapitalisme ten onder gaan.

Zóó moeten de werkeloozen den strijd aanvatten.

Op deze basis moeten zij werkeloozen-comité's stichten, welke tot taak hebben, hun nog werkende makkers van deze waarheden te overtuigen.

En samen met deze, als één klasse in de revolutionaire bedrijfsorganisaties de revolutie eerst propageeren, daarna doorvoeren.

Geen illusies kweeken, geen zijpaden inslaan!

Noch „machtsposities“, noch „eischen“ kunnen baten!

Alleen: **De Revolutie!**

Crisisfeiten.

In de tijden voor den oorlog, als er geen economische crisis heerschte, had het kapitalisme om de grondstoffen naar de industriestreken en de produkten naar de afzetmarkten te voeren, transportmiddelen noodig. Een zeer groot gedeelte van het transport ging over water. In tijden van hoogkonjunktuur, na een periodieke crisis, als de handel zich sterk uitbreidde, had dus ook de scheepsbouw volop werk.

Zoo ook de scheepsbouwindustrie in Zuid-Holland langs Maas, Noord en Merwede. Deze oude gevestigde industrie stond op de wereldmarkt aan de spits.

Daar was de „groote“ scheepsbouw, met zijn geweldige dokken en kranen en havens, waar de groote zeestoomers werden gebouwd en de gewonde reuzen genezing vonden.

Tusschen Rotterdam en Dordrecht, vooral langs de Noord, met zijn talrijke „Smitten“, legde men zich speciaal op het bouwen van alle soorten Rijnaken en lichters toe.

Verder langs de Merwede tot Gorkum, vooral in Sliedrecht, ontstonden de door de heele wereld bekende baggermolens en slipzuigers, die hun weg vonden naar Rusland, China, Nederlandsch- en Engelsch-Indië en Zuid-Amerika.

In deze industriestreek, die ver in den omtrek zijn bedrijvigheid verkondigde, is het Algemeen-Handelsblad eens een kijkje gaan nemen en het uit nu deze klacht: „Helaas, ook dit bedrijf ligt vrijwel stil. De rivier zegt het u, wanneer ge er langs komt. Overaal schepen aan den kant, nergens de aanblik of het geluid van een bloeiende industrie. De rivier zelf is stil; geen groote „sleepen“ vertoonen er zich — een eenzame beurtvaarder of een paar kleine bootjes geven de eenige scheepvaart, die rest.“

Men ziet het, ook deze industrie ligt verlamd. En geen wonder! Het kapitaal heeft voor zijn produkten geen afzetmarkten meer. Een groot gedeelte van de wereld is zoo verarmd, dat het niet meer koopen kan. Het levert voor het kapitaal geen winst meer op. De produktie wordt dus ingekrompen. Het transport vermindert. De scheepsruimte, die aanwezig is, is toereikend, zelfs te groot. Een groot aantal schepen wordt derhalve als oudroest opgelegd, zij zijn voor het kapitalisme overbodig geworden.

Ook het belang, dat de handel heeft aan goede havens en waterwegen, neemt af. Dit bewijst het Alg. Handelsbl. door te vertellen, dat het Indische gouvernement bij deze industrie aan baggermateriaal bestelde „in 1920 voor twee-en-een-half-millioen gulden, in 1921 voor ruim 4 millioen gulden, in 1922 . . . . . niets. De Oceaanhaven Belawan (Sumatra), waaraan al 30 millioen tenkoste was gelegd, blijft, hoewel ze nog lang niet gereed was, voorloopig zooals ze is.“ Twee groote slipzuigers, die voor deze haven besteld waren, werden, toen ze klaar waren, bij de werf opgelegd. Men laat ze daar verroesten en vervallen en ginds verzanden de havenwerken.

Enkele aannemers van baggerwerk hebben in Zuid-Amerika en China nog wat te doen. Dit kunnen ze echter makkelijk af met hun oude materiaal. De bouwers van baggers en zuigers zijn werkloos geworden.

Met de scheepsbouw is het niet beter gesteld. Sommige werven liggen geheel stil, andere voerden verkorte werkweek in en ontsloegen een groot deel van hun arbeiders. De zwakste werven konden zich niet meer staande houden, zij failleerden, zoo b. v. de vrij groote werf van v. d. Kuy & v. d. Ree.

Wiltons nieuwe dubbele bouwdek van geweldige afmetingen, „een grootsche schepping der moderne scheepsbouwtechniek“, zooals het Hdbl. zegt, met de ook nieuw gebouwde, bijbehoorende machinefabriek, zijn wel gereed, maar bij gebrek aan werk niet in dienst gesteld. Zij waren kinderen vaan den „goeden ouden tijd“, de crisis drukt ze, voor ze volwassen zijn, dood.

De werven, die nog werken, hebben slechts reparatiewerk te verrichten en werken dan ook met veel verminderd personeel. Zoo had Wilton in 1921 . . . . 4749 arbeiders in dienst, nu 1900 à 2000.

Zoo is ook de verstijvende adem der doodscrisis over deze eens zoo bloeiende industrien gestreken en zij verstarden. Stil en somber is het nu langs deze rivieren.

Ja, stil en somber, want de arbeiders lieten zich, toen de crisis kwam, met een geringe wekelijksche aalmoes naar huis sturen en verhongeren daar, achter hun kachel, of nu langs de dijken in de lachende lentezon.

Zij hebben geen werk? Zij hebben wel werk. Een zwaar en moeilijk werk. Zij hebben den toestand, waarin zij en de geheele maatschappij verkeeren te onderzoeken, erover te denken en te spreken. Zij hebben zich tot de nog werkenden te wenden. Zij hebben de revolutionaire bedijfsorganisatie te propageeren, voor te bereiden en op te richten. Zij hebben het proletariaat op te wekken tot den strijd om de verovering van den macht. Zij hebben hun klassetaak te doen. En goed en snel. Op straffe van ondergang. Want voor het ondergaande kapitalisme uit wordt het proletariaat in den afgrond gedreven. Wees daar zeker van!!!

Tenzij . . . . .

Is dat waar?

In ons vorig no. stelden we op een gelijk opvallende plaats de vraag: „Is dat waar?". Aanleiding daartoe gaf ons, zooals we erbij vermeldden, het bericht in de „Rote Fahne", dat op het 2e Rijnsch-Westfaalsche bedrijfsradencongres, dat op 11 Maart j.l. te Essen werd gehouden, de K.A.P.D. vertegenwoordigd zou zijn geweest door 12 gedelegeerden, en dat deze menschen hun stem gegeven zouden hebben aan het standpunt, waarin o. a. de arbeidersregeering wordt geëischt.

Ons Duitsch partijorgaan antwoordt nu op dezen vraag ondubbelzinnig met de volgende woorden:

„De K.A.P.D. heeft aan het bedrijfsradencongres niet deelgenomen. Zij wijst het af, „wettelijke" instellingen sympathie te betuigen, om maar te zwijgen van het ondersteunen van resoluties voor de arbeidersregeering. Onze strijd tegen de aanhangers daarvan, dus ook tegen de bedrijfsraden der K.P.D. is zonder genade."

De „Berlijnsche" Kampfruf geeft naar aanleiding van dezen zaak ook een verklaring af.

Weliswaar maakt dit orgaan een niet erg edel gebruik van de gelegenheid, om ook de K.A.P.D. aan te vallen, maar het is er ons niet om te doen dezen aanval te pareeren. We laten dit aan de Duitsche pgn. over, die, zoo ze het noodig oordeelen, wel van antwoord zullen dienen.

Wat ons echter wel interesseert is dit „Berlijnsche" antwoord.

„Ze weten niet", schrijven ze, „of aan deze komedie iemand heeft deelgenomen, die de K.A.P.naam misbruikt heeft." Ze vragen aan hun Rijnsche genossen licht in deze duistere zaak.

Overigens verzetten ze zich vooral tegen de bewering, dat de K.A.P.menschen, die op het congres aanwezig zouden zijn geweest, georganiseerd zouden zijn in vakvereenigingen.

We stellen echter vast, dat een bond van arbeiders, ook al noemt ze zich bedrijfsorganisatie en Union, door deze naam alleen zich nog niet van een vakvereeniging onderscheid.

We kennen de geschiedenis van de oude wijn en de nieuwe lederen zakken. En dat deze „Berlijners" „oude wijn" zijn, die de „nieuwe lederen zakken", de bedrijfsorganisaties, de Union, tot scheuring brengen en die de oude vakvereenigingsstrijd, zij het dan ook op „revolutionaire wijze" weder onder de arbeiders ingang willen doen vinden, blijkt, behalve uit alles wat in Duitschland is gebeurd, uit uitlatingen van recente datum, juist van deze Rijnsche genossen, bij wie de „Berlijnsche" Kampfruf zijn licht wil opsteken.

In de „Berlijnsche" K.A.Z. no. 23 lezen we onder de rubriek „Uit de partij" een bericht over de distriktsconferentie der Rijnsch-Westfaalsche „Berlijners".

Genosse J. (Jan Appel?) stelt de vraag: „Wat moeten we doen?" en geeft daarop het volgende antwoord:

„Meer dan ooit moet het onze taak zijn, **door aktief ingrijpen** (wij onderstrepen. Red.) het proletariaat den weg te wijzen, die tot zijn bevrijding voert. De vernietiging van het fundament van het kapitalistisch systeem, het privaateigendom, moet **door praktisch ingrijpen** (onderstr. Red.) doorgevoerd worden." En in de „Berlijnsche" Kampfruf no. 15 gaapt de wond wijd open in het artikel „Die Aufgaben der Union", welk artikel wij kunnen onderschrijven, maar dat een inzicht weergeeft, dat, blijkens het „Bericht von der Reichskonferenz", door alle gedelegeerden uit het Rijk afgewezen wordt.

Hier zien de „Berlijners" het zaad, dat zij gezaaid hebben, welig in bloei staan. Ze wenden en keeren zich in allerlei bochten, om de consequenties van hun eigen theorien te ontgaan. Zij kunnen de geesten, die ze zelf opgeroepen hebben, niet meer bezweren. De genossen uit het Rijk, eerlijker, eenvoudiger dan hun „Berlijnsche" vrienden en „leiders" willen eindelijk eens „praktische arbeid" gaan verrichten, welke praktische arbeid, volgens de bovengemelde Kampfruf, noodzakelijk in het moeras van opportunisme moet uitloopen.

Juist, dat hebben de „Esseners", d. w. z. de K.A.P.D.ers, altijd gezegd. En gij hebt toen gesproken van „passiviteit". Hooren wij dit verwijt nog niet dagelijks door u en uw vrienden herhalen???

Uit dezelfde Kampfruf blijkt, dat deze Rijnsche genossen, die het gansche Rijk achter zich hebben, het eens zijn met de menschen uit de provincie Zuid-West (Ludwigshaven), die reeds praktische arbeid hebben geleverd.

„De Unionsleden, **die zich in de werkeloozencomite's kiezen lieten,** hebben dit den werkeloozen direkt bewezen" schrijft Kampfruf nc. 15.

Willen zij in de werkloozencomite's „oppositie" voeren??

En wat af te leiden uit de wijze, waarop de Reichs-Arbeits-Ausschuß in zijn, door het Rijk afgewezen thesen, te keer gaat tegen de „Hundertschaften" der K.P.D.???

Zijn de „Berlijners" in het Rijk ook reeds tot deze organisaties, volgens dezelfde Kampfruf „soldaatjespelerij, die op bescherming der Republiek uitloopt", toegetreden????

Willen ze daar ook oppositie voeren????

Zoo gezien is het geen wonder, dat de „Rote Fahne" van in „vakvereenigingen georganiseerden" spreekt en zoo gezien zou het ons in 't geheel niet verbazen, als werkelijk deze Rijnsche genossen licht in de duisternis konden ontsteken.

Maar wie zoo naief zou zijn te gelooven, dat de „Berlijnsche leiders" werkelijk iets anders, iets beters, wijl noodzakelijk en dus verstandig, zouden willen als hun vrienden in het Rijk, die komt bedrogen uit. Wat de Rijnsche genosse J. en met hem het Rijk willen, is hetzelfde als wat de Schwergroep ook thans nog wil. Alleen, deze laatsten willen het bedekter, minder openlijk. Zij hebben nog met andere aktoren rekening te houden. Maar zoo duidelijk als maar eenigszins mogelijk is roepen zij het in een onderschrift in hun K.A.Z. no. 23 aan de weerspannige partijgenooten in den lande toe. Zij zullen de twistpunten in de krant behandelen en dan zal blijken of de afgewezen richtlijnen niet precies hetzelfde willen als de aangenomene. Jammer voor de „Berlijners", dat [illegible]

Wij stellen echter vast, dat het antwoord op de vraag door ons in ons vorig nummer gesteld, in verband gezien met de bovenvermelde feiten aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat.

Wij zagen de taak, die ons gesteld is, nl. het rein en zuiver houden van ons revolutionair beginsel, van ons standpunt als K.A.P.er, tegenover iederen, die, hetzij binnen onze rijen, hetzij daarbuiten, trachten wil ons van het standpunt, dat wij op straffe van ondergang in het moeras van reformisme moeten innemen, af te dringen.

En daarom verlangen wij, als men dan van „Berlijnsche" zijde zich over deze zaak uit, dat dit dan ook duidelijk en openhartig geschied. Ons dunkt, dat is niet te veel gevergd.

De neo-sociaal-demokraten.

In het internationale weekoverzicht van de „Tribune" van 7 April lezen we de vraag: „Is de huidige krisis de doodskrisis van het kapitalisme?", welke vraag op de volgende wijze wordt beantwoord:

„Niemand kan weten of het kapitalisme zich nog eens herstellen kan van de zware slagen hem door den wereldoorlog en de in den zomer van 1920 begonnen wereldkrisis toegebracht."

We raden de Redaktie van de „Tribune" aan zich het werk van Rosa Luxemburg „Die Akkumulation" in de herinnering terugteroepen. Misschien dat hen deze herinnering een oogenblik het schaamrood naar de wangen jaagt.

We willen er overigens in alle bescheidenheid op wijzen, dat de krisis niet in den zomer van 1920 begonnen is, maar reeds in 1913 en dat de wereldoorlog is ontketend om de gevolgen van deze krisis te ontgaan.

De „Tribune" dikteert, dat „niemand het weten kan" en daarom past ons bescheidenheid. Maar we achten ons toch verplicht de onwetendheid van de Tribuneredaktie als valsch te brandmerken. Deze onwetendheid is politiek van een gemeen soort. De „revolutionairen" a la Moskou willen de revolutie niet. Zij willen het kapitalisme opbouwen en daarom moeten ze het proletariaat doen gelooven aan de mogelijkheid daarvan.

Leest slechts aandachtig hoe hun antwoord verder luidt:

„Wel is er sinds het einde van 't vorige jaar in de toonaangevende landen eenige lichte verbetering te bespeuren **— in de Vereenigde-Staten zelfs al iets eerder —** maar daarmee is nog volstrekt niet gezegd, dat die verbetering aanzal houden, noch, dat zij zich overal zal doen gevoelen." (wij onderstrepen).

Wij willen over deze „verbetering" in Amerika het woord geven aan den financieelen overzichtschrijver van de N.R.C., die zegt:

„Hoewel het steeds uitermate moeilijk blijft, zich van hier uit een juist inzicht te verschaffen in de wijze, waarop de economische toestand in de Unie zich ontwikkelt, dringt zich toch, bij een nauwkeurige lezing van de vele handelsrapporten, welke ons omtrent den gang van zaken daar te lande op de hoogte houden, de meening op, dat de vraag naar grondstoffen en nijverheidsprodukten, die een steeds stijgende lijn blijft volgen, vooral den laatsten tijd niet meer zoozeer voortkomt uit den wensch om de bestaande, onmiddellijke behoeften te dekken, doch wel uit de zucht, om zich voor de toekomst te voorzien; m. a. w. dat de contante handel wederom meer en meer begint plaats te maken voor den termijnhandel. De veelbewogen economische geschiedenis, welke zich tijdens de laatste jaren heeft afgespeeld, ligt ons nog te versch in het geheugen, om de gevaren, welke aan een dergelijke ontwikkeling verbonden zijn, te mogen voorbijzien. Vooral het gevaar voor inflatie, met alle gevolgen vandien, kan op deze wijze reusachtig toenemen. **Dat het reeds dien weg opgaat, valt bij een eenigszins nauwkeurige beschouwing nauwelijks meer te ontkennen.** Blijkens een indextafel, omtrent half Maart samengesteld door prof. Fisher, die een leerstoel in de economie bezet houdt aan de universiteit te Yale, is de gemiddelde prijs van 200 artikelen reeds gestegen van 138 in Januarij 1922 tot 166 thans, het indexcijfer van 1913 stellend op 100. Belangwekkend zijn vooral de cijfers, welke een vergelijking geven van de koopkracht, die de dollar op verschillende tijden gehad heeft. Aannemende dat de koopkracht van den dollar in 1913 honderd bedroeg, daalde deze tot 40 in Mei 1920, om daarna te stijgen tot 72 in Januarij 1922 en vervolgens weder te dalen tot 60 op het huidige oogenblik. Aan de hand van deze cijfers moet men noodwendig tot de slotsom komen, dat men in de Unie ook thans, evenals in 1919 en 1920, bezig is, zich te verheugen in een economische opleving, welke slechts schijn, geen werkelijkheid is."

Hoe groot het verlangen der Tribunekommunisten is, naar terugkeer der „normale" verhoudingen, blijkt wel uit de bewering, dat zich „teekenen beginnen voor te doen, dat met de economische crisis ook de politieke reaktie haar hoogtepunt heeft overschreden".

En dit, terwijl er een Fascistische vloedgolf over de wereld gaat en het kapitalisme zich buiten den „staat" om zelfstandig organiseert in „witte garden" om de arbeidersklasse neer te slaan, als ze zich zou wagen te verzetten tegen de maatregelen, die de bourgeoisie, tot overwinning van de hopelooze economische ineenstorting, neemt.

„Het behoeft geen betoog", schrijft de onnadenkende knoeier in zijn ijver om het Moskou naar den zin te maken, „van hoe groot belang een dergelijke ontwikkeling voor de arbeidersklasse zou zijn".

Natuurlijk, als men de belangen der „arbeidersklasse" gelijk stelt met de belangen van Rusland, dat bezig is het kapitalisme op te bouwen en daarom behoefte heeft aan opbouw van het Europeesche kapitaal.

Maar wat te zeggen van het schoone slot van deze Tribunewijsheid:

„Niet dat een ophouden van de crisis de overwinning der arbeidersklasse zou beteekenen, verre van daar, maar wat het wel zou beteekenen is **een mogelijkheid tot nieuwen strijd.**" (onderstreping van ons).

Hier komt de aap uit de mouw. Is het niet of de sociaaldemokraten aan het woord zijn, die met hun plannen voor „strijd" ook wachten tot de „hoogkonjunktuur" terugkeert, d. w. z. die, nu het kapitalisme in onoverkomelijke moeilijkheden verkeert, door hun verraadleuze de arbeiders op dit

niet meer terugkeeren zal, beteekent deze laffe houding het meesleepen der arbeiders in den ondergang. Er ontbreekt slechts nog een „arbeidersregeering".

De heeren van de oude en van de neo-sociaal-demokratie kunnen dan het proletariaat wijsmaken, dat ze de overwinning hebben behaald en den voet hebben gezet op den weg naar de diktatuur van het proletariaat.

De schellen van de oogen, arbeiders, de nevelkap verscheurd en den misleiders duidelijk gemaakt, dat er een grens is aan uw geduld.

Slechts de vereeniging van de bewuste revolutionaire arbeiders in de bedrijfsorganisatie kan de voorbereiding zijn voor den strijd, die juist in dezen tijd van kapitalistischen ondergang noodzakelijk is, — den strijd voor de verovering van den politieken macht, de diktatuur van het proletariaat.

Hoelang zal het demagogenspel der 2e en 3e internationale nog kunnen duren??

UIT DE PARTIJ.

Rotterdam:

Ontvagen voor de K.A. door R. van I., M., N. en B. fl. 0.80. Voor de K.A.Z. van A. W. fl. 3.50, van V. fl. 0,50, en van V. fl. 1.—.

Amsterdam:

Het secretariaat van de afd. is thans gevestigd:

B. Verduin. Vrolikstraat 271.

Het is van belang, daar goed nota van te nemen, wegens bedanken der vorige secr.

Voor een 36-tal toehoorders sprak onze afd. over „De houding der politieke partijen bij de bezetting van het Roergebied".

Gedebatteerd onzerzijds werd op een openb. verg. van de S.A.A. en S.A.J.O. en op een verg. van de S.D.A.P. over „de Commune van Parijs".

Motie.

De Afdeeling Amsterdam van de K.A.P.N. constateert met leedwezen, dat het congres principieel heeft geweigerd een afgevaardigde van de Berlijnsche K.A.P. te hooren en acht dit in strijd met oprecht gemeende eenheidspogingen voor de Duitsche beweging.

Zij constateert, dat mede hierdoor de Partij principieel haar verzoenende houding van het congres te Arnhem heeft gewijzigd. Door bovengelaakte houding heeft zij de gedachte van verzoening doen plaatsmaken voor die van onverbiddelijken strijd,

besluit, deze motie te publiceeren in de Kommunistische Arbeider.

Reaktie:

Wegens technische moeilijkheden wordt het artikel over de „Objektieve grondslagen" in een volgend nummer voortgezet.

Partijgenooten!

Wilt ge de ideen der K.A.P. en der Rev. Bedr.-Org. propageeren, zorg dan voor de verspreiding van onze brochures

Wie zich wil abonneeren op de

K.A.Z. en de Kampfruf

wende zich tot

P. Coerman

Josef-Jsraelslaan 16, Bussum

Geld! Geld!

Wilt ge de uitgave onzer krant verzekeren, zorgt dan voor snelle doorvoering van de op het congres genomen besluitenen zorgt voor de bijdragen aan het garantiefonds.

Er is dringend Geld noodig!!

2e Jaargang — September 1923 — No. 1

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiderspartij in Nederland

(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT EENS PER MAAND

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: Reinier Claeszenstraat 41, 3e Etage AMSTERDAM

Abonnementsprijs Fl. 1.— per Jaar. Losse Nummers . . . . . 5 Cent

Aan de Nederlandsche arbeiders.

Revolutionaire bedrijfsorganisatie of Zwendel.

Arbeiders!

Op 23 September a. s. worden de arbeiders van S.D.A.P. en N.V.V. opgeroepen om deel te nemen aan een zoogenaamde groote demonstratie in de hoofdstad.

Onder de „leuzen" ontwapening en bedrijfsorganisatie zullen duizenden uit alle deelen des lands saamgestroomd, door de straten der stad trekken om van hun „ernstig willen" de heerschende klasse te overtuigen. Tot deze arbeiders, die zich helaas nog steeds er toe leenen den politieken triumphwagen hunner leiders te trekken, richten wij ons

Arbeiders!

Wij, revolutionaire communisten, hebben niets gemeen met de pogingen tot overbrugging van de klassetegenstellingen en tot het smoren van den klassenstrijd door uw leiders in uw naam aangewend.

Wij weten dat wij staan aan den vooravond van de definitieve ineenstorting van de kapitalistische maatschappij.

De objectieve voorwaarden voor de totstandkoming van de communistische maatschappij zijn aanwezig. Het ligt aan u, arbeiders, er voor zorg te dragen dat ook de subjectieve voorwaarden hiertoe vervuld worden. Gij **kunt** dit door uw revolutionair optreden als klasse.

In razende vaart gaat het met de kapitalistische maatschappij bergafwaarts. Zij tuimelt in den afgrond der economische ontreddering. Wat de burgerlijke economen en politici ook doen om het evenwicht in de totaal ontredderde kapitalistische maatschappij te herstellen, al hun pogingen stuiten af op het voor het kapitalisme doodelijke karakter van de huidige crisis. De tallooze mislukte conferenties der verschillende kapitalistische regeeringen en het mislukken van alle andere „herstelmaatregelen", die door de bourgeoisie reeds zijn toegepast, bewijzen dat de bezittende klasse niet meer in staat is de ineenstorting van haar maatschappelijk systeem tegen te gaan. De oude afzetgebieden zijn grootendeels verdwenen. Nieuwe afzetgebieden zijn niet te ontsluiten. De koopkracht van millioenen menschen is tot niets ineengeschrompeld. De bourgeoisie kan niet meer op den grondslag van de bereikte groot-industrieele ontwikkeling laten produceeren zonder dat haar economisch systeem, de productie voor de winst, dus het privaatbezit, in gevaar komt. Zij is gedwongen slechts zooveel te produceeren als in overeenstemming is met haar winstbelangen. Zij moet daarom meer en meer de productie inkrimpen, millioenen arbeiders op straat smijten en het levenspeil der overigen op ontzettende wijze aangrijpen. Door deze ontwrichting van het levenspeil der arbeidende massa's neemt echter de crisis steeds scherper vormen aan en krijgt een catastrofaal karakter. De massale werkloosheid overschrijdt verre de „normale" grenzen van het ook in tijden van kapitalistische bloei aanwezige zoogenaamde „industrieele reserve leger". Het leger van werkloozen en economisch ontredderden groeit steeds aan en, anders dan in vroegere crisissen, heeft thans de massale werkloosheid een permanent karakter. Dit alles is de werking van de doodscrisis van het kapitaal. Het kapitalisme heeft als economisch systeem historisch afgedaan. **Het proletariaat staat thans voor de onafwijsbare taak haar grootsche historische roeping te vervullen: Het verrotte kapitalistische systeem op te ruimen: Het communisme te vestigen.**

Arbeiders!

Gij hebt thans slechts de keuze tusschen revolutie of ondergang. Als gij niet met het kapitalisme wilt ondergaan zult gij tot zelfstandig revolutionair handelen als klasse moeten komen. Laat u niet door reformistische leuzen van uw taak afhouden. De beweging die de reformistische parlementaire partijen en de vakbeweging u willen opdringen, de beweging voor lotsverbeteringen en hervormingen binnen het kapitalisme, leidt u slechts af van den strijd tegen het kapitaal. Gij kunt met deze pogingen tot lotsverbetering binnen het kapitalisme thans niets meer bereiken. De aanwending van uw revolutionaire kracht als klasse wordt er door onmogelijk gemaakt. Gij hebt in dit ontzaggelijk tijdsgewricht, nu het leven van millioenen menschen bedreigd wordt door het ondergaande kapitalisme, de taak, klaar en doelbewust den weg te gaan die voert uit den huidigen chaos, de weg die leidt naar de dictatuur van het proletariaat als klasse. Alleen door als klasse de heerschappij aan de bourgeoisie te ontnemen en zelf de macht in handen te nemen kunt gij u zelf, kunt gij de menscheid redden van den ondergang.

Arbeiders!

Om dezen nieuwen revolutionairen strijd te voeren hebt gij nieuwe organisaties noodig. Organisaties die volkomen berekend zijn voor de reusachtige taak die hen wacht. Organisaties die alleen den revolutionairen strijd tegen het kapitalisme voeren en die in de periode van de proletarische revolutie kunnen worden tot organen van de proletarische klasse-dictatuur. Organisaties die het proletariaat niet verdeelen in een ontelbaar aantal belangengroepjes, maar die, gebaseerd op de bedrijven, het proletariaat als klasse vereenigen en het daardoor mogelijk maken dat het voor het eerst in de historie zelfstandig als revolutionaire klasse optreedt. Reeds beginnen in Duitschland en in Engeland die organisaties op te komen.

De leuszieke S.D.A.P. trachten het revolutionaire karakter dezer bedrijfsorganisaties te smoren. Zij trachten deze organisaties een burgerlijk, wettig karakter op te leggen en hun zoodoende misbruiken voor hunne reformistische taktiek. De „bedrijfsorganisaties" zijn voor hen middelen ter aanvulling van hunne kapitalistische herstelpolitiek. S.D.A.P. en N.N.V. trachten reeds voor het tot oprichting van bedrijfsorganisatie der arbeiders in Nederland gekomen is, door het aanheffen hunner „leuze" de vorming van werkelijke revolutionaire bedrijfsorganisaties tegen het kapitalisme tegen te gaan.

Arbeiders!

De revolutionaire bedrijfsorganisatie kan geen aanvulling van de vakbeweging zijn. Zij is de organisatie van de proletarische revolutie. De vakbeweging is integendeel echter een kapitalistische, burgerlijke organisatie. De revolutionaire bedrijfsorganisatie staat dus zoowel in doel als in organisatievorm lijnrecht tegenover de vakbeweging. De revolutionaire bedrijfsorganisatie omvat alle arbeiders van het geheele bedrijf, die den onverbiddelijken strijd tegen het kapitalisme en zijn knechten willen voeren en hebben ingezien dat de arbeiders, willen zij dien strijd voeren, met elk reformisme moeten breken.

S.D.A.P. en N.V.V. bedoelen, als zij de leus „bedrijfsorganisatie" aanheffen slechts versterking van de burgerlijke „democratie". De burgerlijke „democratie" is echter niets dan de dictatuur van de bourgeoisie ter knechting van het proletariaat.

Arbeiders!

Wanneer S.D.A.P. en N.V.V. de handen uitsteken naar de bedrijfsorganisatie wordt deze tot een nieuw onderdrukkingsapparaat tegen u.

Hebt gij uit de feiten van het verleden en van dezen tijd nog niet geleerd wat het karakter van deze door S.D.A.P. en N.V.V. verdedigde „democratie" is? Weet gij dan niet dat de machtsmiddelen dezer „democratie" aangewend werden tegen de strijdende revolutionaire proletariërs? Weet gij niet dat de besten, de strijdbaarsten onzer klassegenooten, door Sociaal-democratische heerschers die de burgerlijke „democratie", d. i. het kapitalisme, wilden handhaven, geslacht zijn? Gij kunt dit alles weten, als gij slechts de feiten wilt zien. Zult gij u ondanks alles opnieuw door de „democratische" leuzen dezer reformistische bonzen van den strijd af laten houden of wilt gij worden bewuste strijders voor uw klasse, voor de proletarische revolutie?

Arbeiders!

Indien gij inziet dat thans alleen nog de dictatuur van het proletariaat als klasse ons redden kan van de ondergang, breekt dan met uw reformistisch verleden! Breekt met uw leiders die heerschers over u zijn geworden!

De ontwapeningsleuze, die uw leiders aanheffen, zal de bourgeoisie niet verzwakken. De bourgeoisie gaat ondanks de bedriegelijke „actie" die de reformistische pralementariërs en vakvereenigingsleiders voeren, door met zich steeds sterker te bewapenen. Zij wapent zich vooral tegen u, tegen het revolutionaire proletariaat. Zult gij u dan door uw leiders er toe laten brengen voor „ontwapening" op te treden? Zult gij er toe medewerken dat gij in de toekomst ongewapend, dat is machteloos, tegenover de gewapende troepen van de bourgeoisie zult komen te staan? Of meent gij misschien dat deze „ontwapening" het kapitalisme een vreedzaam karakter zal opleggen? Ook deze illusie is niets dan een door uw reformistische leiders en door uw eigen burgerlijke halfheid bij u opgewekte waan. De bourgeoisie gaat zich juist in dit tijdperk voorbereiden op het brutaalste geweld om zich te kunnen handhaven. **Als gij tegenover de bourgeoisie sterk wilt staan, laat u dan niet door uw leiders verleiden tot het steunen van hun reformistische „pacifistische" leuzen, maar bereidt u er op voor dat gij in de naaste toekomst zoo sterk mogelijk gewapend zult zijn tegen de bourgeoisie en haar knechten!**

Arbeiders!

De leuzen waarvoor S.D.A.P. en N.V.V. u oproepen zijn valsch! De ontwapeningsleuze kan u slechts verzwakken en u weerloos maken tegenover de bourgeoisie. De „bedrijfsorganisatie" zooals S.D.A.P. en N.V.V. die propageeren kan uw begrip omtrent de werkelijke revolutionaire bedrijfsorganisatie slechts verdoezelen.

De revolutionaire bedrijfsorganisatie kan niet worden gepropageerd door parlementariërs en vakvereenigingsleiders. Zij is aan deze reformistische vormen van arbeidersbeweging direct tegengesteld. De revolutionaire bedrijfsorganisatie is de organisatie van de proletarische revolutie, de organisatie die met elke reformistische halfheid gebroken heeft!

Arbeiders!

Wordt zelfdenkende en bewuste strijders voor de organisatie der proletarische revolutie:

De revolutionaire bedrijfsorganisatie!

Als gij u door den zwendel van S.D.A.P. en N.V.V. op sleeptouw blijft laten nemen, zult gij met het kapitalisme naar den kelder gaan! Als gij den ondergang van uw klasse en van de menscheid wilt afweren, maakt u dan gereed voor den strijd van het proletariaat als klasse tegen de bourgeoisie.

Breekt met uw reformistische leiders!!!

Breekt met elk reformisme!!!

Op voor de Kommunistische Arbeiderspartij! Op voor de revolutionaire bedrijfsorganisatie!

Op voor de proletarische klassedictatuur!!!

Op voor het communisme!!!

De K. A. P. N.

Ondergang of Communisme.

Het wereldgebeuren van de laatste maanden toont met onafwijsbare zekerheid, dat thans het proletariaat, en met haar de menscheid, voor het alternatief gesteld is: Communisme of ondergang in barbaarscheid. Eenige maanden geleden wezen wij in onze beschouwingen over de bezetting van het Roergebied door het Fransche imperialisme reeds er op, dat, wat ook het verloop van de bezetting zou mogen zijn, deze in ieder geval de gang van de huidige crisis zou versnellen. De Mark tuimelt met een ontzaggelijke vaart in den bodemloozen put der economische chaos. De toestand van de groote massa van het Duitsche volk wordt steeds ellendiger. Levensmiddelen zijn voor de groote massa haast niet meer te krijgen. Honger en tering grijpen de massa's aan en dreigen hen de laatste resten van lichamelijke en moreele kracht te ontnemen. De massa's dreigen onder te gaan in de vreeselijke ellende, die, als een dier legendarische monsters uit de oudheid, de levenssappen der menschen opslurpt en nooit verzadigd schijnt te kunnen worden.

Terwijl het ondergaande kapitalisme op deze wijze zijn vreeselijkste kwalen over de massa's uitstort, ontwikkelt zich het Duitsche kapitalisme in duizelingwekkende vaart tot de uiterste vormen van kapitaalsconcentratie, tot de uiterste vormen van kapitalistische onteigening der groote massa.

De toenemende waardevermindering van de Mark heeft o. a. ten gevolge dat steeds meer de werkelijke economische waarden zich samentrekken in de handen van een steeds kleiner wordend aantal grootkapitalisten. De proletariseering, ja, pauperiseering van de kleine burgerij schrijdt met den dag verder. Het schijnt alsof de historie in de korte spanne tijds, die het kapitalisme nog rest, alle barbaarschheden van een consequente kapitalistische ontwikkeling wil demonstreeren.

Een reusachtig voorbeeld van deze barbaarsche kapitalistische ontwikkeling is de Duitsche grootkapitalist Hugo Stinnes, „de duistere Stinnes", zooals een der correspondenten van de N.R.Ct. hem noemde. Deze Stinnes is als het ware de verpersoonlijkte consequentie van dit kapitalistische tijdvak in zijn extreemste vorm. Hij is de groote opslurper van volkskracht, die alles aan zich weet ondergeschikt te maken, die alles koopt: Mijnen, fabrieken, schepen, banken, kranten, regeeringen enz. Hij en zijn klassegenooten zijn als de aasvliegen, die glanzend en vet worden van de rottende lijken waaraan zij zich verzadigen. Terwijl deze kleine groep van grootkapitalisten zich verrijkt vreet de doodscrisis van het kapitalisme vooral in Duitschland steeds verder om zich heen en plaatst de knechten van de bourgeoisie voor steeds grooter moeielijkheden. Geen van de burgerlijke of kleinburgerlijke groepen of partijen in Duitsschland kan een werkelijke oplossing vinden die in staat zou zijn aan de crisis een einde te maken of haar gang duurzaam te vertragen. Een groot deel van de burgerlijke partijen kan dit reeds hierom niet, omdat zij in dienst staan van de groep grootkapitalisten die nu eenmaal aan de ellende van de groote massa goud verdienen.

De sociaal-democraten en de parlementscommunisten heffen demagogische leuzen aan, die geen werkelijke verandering in den huidigen toestand kunnen brengen omdat zij het kapitalistische stelsel ongemoeid laten en slechts de beteekenis hebben het proletariaat af te houden van den beslissenden strijd tegen het ondergaande kapitalisme.

De parlementscommunisten heffen opnieuw de leuze van de vorming eener „arbeidersregeering", d. w. z. de vorming van een regeering van de aan het kapitalisme verknochte sociaalpatriotten, de vakvereenigingsbonzen en van de parlementariërs en chefs van de V.K.P.D. Deze leuze van de Duitsche parlementscommunisten bedriegt de arbeiders omtrent het karakter van de crisis en omtrent de wijze waarop het proletariaat er tegen op moet treden. Het is niet een regeering tegen, maar een regeering vóór het kapitaal. Een regeering echter die het kapitalisme in stand wil houden kan de crisis niet oplossen omdat kapitalisme en crisis thans onafscheidelijk verbonden zijn en blijven. Als er een tijd komt, dat de bourgeoisie deze regeeringsvorm noodig heeft zal zij er komen. De leuze der parlementscommunisten heeft noch met een proletarisch-revolutionaire beweging noch met het oplossen van de crisis iets te doen.

Dat inderdaad de heeren sociaal-democraten als het er op aan komt er toe zullen overgaan samen met de parlements-